

Ông bà Mẫn cũng ở trong tâm trạng này, hai vợ chồng bàn bạc với nhau nhiều lần, do dự không biết nên đi vào Nam hay ở lại với tiệm sách báo.

Cho đến một hôm kia, nhận được lá thư của người em trai ông Mẫn ở Sài Gòn gửi ra, họ mới liều quyết định. Lá thư ấy như sau :

“ Anh chị kính mến,

Trước hết chúng em xin chúc gia đình anh chị vạn an. Lâu nay theo dõi tình hình ngoài ấy, chúng em thấy chao đảo và phức tạp lắm. Nhiều người có của, có ruộng nương bị đem ra đấu tố ở khắp nơi trên đất Bắc khiến chúng em lo ngại cho gia đình anh chị.

Trong Sài Gòn này, hai cửa tiệm vải của chúng em may mắn làm ăn phát đạt. Nghĩ đến anh chị, chúng em xin đề nghị : anh chị hãy gom góp vốn liếng được bao nhiêu hay bấy nhiêu, đừng tiếc của mà vào đây làm ăn với chúng em.

Chúng em sẽ sang lại cho anh chị 1 tiệm với giá vốn, khi nào anh chị thông thả thì giả lại. Từng ít một cũng được, không thành vấn đề. Miễn sao cho anh em mình được gần gũi để nương tựa lẫn nhau, nhất là về phương diện tinh thần.

Lúc này người Bắc mình nườm nượp đến Sài Gòn. Cách đây mấy hôm, chúng em có đi đón gia đình ông Cang - anh vợ em - ở sân bay Tân Sơn Nhất. Ông ta cho biết hàng ngày đều có những chuyến bay chở người di cư mình từ Gia Lâm, Nội Bài, Hải Phòng vào Nam.

Vậy anh chị hãy suy nghĩ cho kỹ về lời đề nghị chân tình của chúng em mà nhanh chóng tiến hành. Rất mong được gặp lại gia đình anh chị. Em Minh “

@@@@@@@@@

Hai tuần lễ trước khi lên đường, tối đó sau khi cơm nước xong xuôi ông bà Mẫn ngồi nơi bàn ăn và gọi Đoài đến nói chuyện. Cô bé năm nay đã 11 tuổi, được cho đi đến trường học tử tế.

Ông Mẫn hắng giọng rồi bắt đầu :

- Cậu mợ có chuyện quan trọng muốn nói với con, con nghe cho rõ đây : mấy tuần nữa cậu mợ sẽ bỏ tiệm sách không buôn bán nữa và sẽ đi vào Nam, rất là xa chỗ mình đang ở ... chẳng biết có về lại được không ?

Ông chăm chú nhìn Đoài, nó cũng nhìn ông đăm đăm với vẻ lo âu. Bà Hoàn thấy thế nên kéo con bé đến gần rồi ôm nó vào lòng.